

Miklya Zsolt

Iskola-oltár

I.

Emberkísérlet
allé- és nyelvhatáron
zsávolyruhában.

II.

Medvetánc lépés
főallé fái között
lópikulára.

III.

Árnyékszékablak.
Jégvirágos. Allét lep
hó és kegyelem.

Tűnő domb

„szívemet hajtva fel a dombnak”

Marno János

„A dombon jó alá”

Visky András

A dombon jön, ereszkedik alá. Te még fölfelé tartasz. Nem figyelsz a szembejövőre, lenyűgöz minden emelkedő. Vagy inkább az emelkedés. Alföldi gyerekként epret, diót másztál egy kis emelkedőért. A falu szélén volt egy kapaszkodó, azt neveztetek dombnak. Kertek voltak ott, a kerteket később beépítették, így eltűnt a kertjelleg, kertes ház jelleget öltött a domb is. Lejtése is megszélidült, aszfaltján nem szánkóztak már a gyerekek annyit. Később egyáltalán nem. Ma fel se tűnik, szinte eltűnt a domb, a hóval együtt. Eltűntél te is, másutt emelkedsz, süllyedsz, más jön veled szembe, ereszkedőben.

Papsajt

Tudod-e, mi a papsajt?

Nem szerzetesek őrizte recept alapján,
kolostori nemes penész érlelte,
apátsági tejshop árulta sajt készítmény,
a szintén kolostorérett tájbor mellé.

Nem, a papsajt, bár sajtízú,
árokpart termette, isteni recept alapján,
s tej mellé, vagy csak úgy, magában is
kitűnő rágcálnivaló, jobb minden chipsnél.

S ami a fő, elfér egy gyerektenyéren.
Patent alakú, kis gerezdekből álló termés,
jóízű csemege az utcagyerekeknek, aki
játszik az árokparton, a kaszálatlan fűben,
pásztortáska leveleit lehuzigálva csinál csörgőt,
lövöldöz az útifű lándzsájával, és célba talál,
aztán papsajtmályva termését szedegeti,
szájába kapja, mindent betölt a sajtíz.

Ízlik a papsajt. Íze ott maradt a szádban,
bármikor felidézed. Árok, utca, gyerekkor
partjáról átmentett szóíz.

Nyelven és nyelv alatt elfér,
de nem olyan fémes, mint a patentgomb.

Bedő Sándor: Lepke

